

elleni megtorló intézkedések a szövetségesek részéről, Auschwitz és az oda vezető vasútvonalak, valamint budapesti kormányzati épületek bombázása.²²⁵ A nyugati szövetségesekre más államok,²²⁶ mentőszervezetek, és sok zsidó és nem zsidó világi és vallási vezető részéről is jókora nyomás nehezedett; mind azt sürgette, hogy a szövetségesek mentsék meg a magyar zsidóság maradvékát.

Az Egyesült Államok június 26-án reagált: a budapesti svájci követség útján éles hangú tiltakozó jegyzéket küldött a magyar kormányynak, amelyben megismételte Amerika aggodalmát a zsidók üldözésével kapcsolatban, és felhívta a figyelmet az elnök március 24-i nyilatkozatára a háborús bűnösök felelősségre vonásáról.²²⁷ Két napra rá a Háborús Információs Hivatal üzenetet küldött a magyaroknak Francis J. Spellman New York-i érsektől. Az érsek figyelmeztette a magyarokat, hogy a zsidóellenes intézkedések, amelyek megráznak „minden igazságérzettel és emberi együttérzéssel bíró férfit és nőt, szöges ellentétben állnak a magyar emberek túlnyomó többsége által vallott katolikus hit tanaival”²²⁸. A magyar külügyminisztérium július 18-ig nem adott választ a jegyzékre, s akkor szokás szerint arra hivatkoztak, hogy a zsidókat munkavégzés céljából bocsátják a német kormány rendelkezésére.²²⁹ Időközben az Egyesült Államok Budapest erőteljes bombázásával nyomatékot adva (július 2.), újra megismételte figyelmeztetését.

A briteknek a már hozzájuk is eljutott hírek miatti rémületét Churchill Norton táviratával kapcsolatban Edennek szóló szűkszavú jegyzetben így fejezte ki: „Mit lehetne tenni? Mit lehetne mondani?”²³⁰ A Silberman, Gallacher és mások által az alsóházban július 5-én feltett kérdésekre válaszolva, Eden megerősítette a „barbár deportálások” tényét. Megjegyezte, hogy a szövetségesek ismételt nyilatkozatai és figyelmeztetései süket fülekre találtak a németeknél és magyar cinkosaiknál, s újra elismételte már többször hangoztatott álláspontját, hogy „továbbra is a szövetséges nemzetek gyors győzelme nyújt a legfőbb reményt e tragikus állapotok megszüntetésére”²³¹.

Ez a válasz nem nyugtatott meg mindenkit: a vezető zsidó személyiségek, valamint Anglia és Skócia egyházi méltóságai hatására továbbra sem hagyott alább a közfelháborodás. William Temple, Canterbury érseke július 3-án felkereste Churchillt,²³² és július 8-án közvetlenül a magyar néphez fordult. Könyörögve kérte, hogy segítsenek az üldözött zsidóknak, „még ha az a legnagyobb veszéllyel járna is”²³³. A BBC is hasonló tartalmú üzeneteket sugárzott. Ezek a híradások gyakran számoltak be a zsidóellenes intézkedések valódi természetéről és a kormány tagjainak és bűntársaiknak szóló figyelmeztetéseket is sugárzottak, tetteik következményeiről.²³⁴